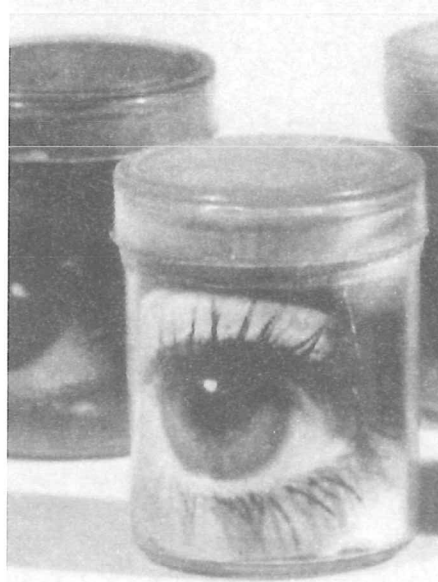

echter totaal in de berichtgeving over kindertheater. Daar verschijnen nauwelijks voorbeschouwingen of inleidende artikels over.' Eva Bal denkt dat de reden hiervoor gezocht moet worden in de onbestaande traditie van het kindertheater. Volwassenentheater kent traditionele waarden. Critici kunnen een voorstelling toetsen aan de klassieke tekst van Shakespeare of aan een eigentijdse tekst van Pinter die gespeeld wordt. Kindertheater daarentegen is erg hier en nu; er is geen 'klassiek' referentiekader. Dat verschijnsel schrikt critici af. Het is een onbekend terrein, waar ze niet kunnen uitpakken met hun kennis. Het is te riskant. Bovendien wekt de mengvorm: tekst, dans, muziek, beeld... die eigen is aan kindertheater, argwaan.

Opvallend is ook de opdeling die in de Vlaamse theaterkritiek bestaat, tussen critici die schrijven over kinderproducties en critici die zich bezig houden met het andere theater. Dat is een scheiding die in Nederland niet in voege is. 'Ook dat verontrust persmensen: de vloeibare grens tussen de twee genres. Voorstellingen die expliciet voor kinderen gemaakt zijn, kunnen soms een diepere indruk nalaten op volwassenen. Dat verwacht hen, het schept een ambivalent gevoel: is het nou voor kinde-

ren of voor volwassenen? Dit soort theater is moeilijker in een hokje te stoppen en dat doen critici nog te veel. Met *Achter Glas* hadden sommige recensenten enorm veel problemen. Waarom? Er wordt gespeeld door kinderen en acteurs, maar vóór volwassenen. Dat wordt maatschappelijk niet getolereerd, daar wisten een aantal critici geen raad mee. Terwijl ze het wel heel normaal vinden om volwassenen te zien spelen voor kinderen.'

Ten slotte houdt ook Eva Bal een pleidooi voor meer openheid. 'De pers zou een spits-

neus kunnen zijn die nieuwe fenomenen opspoor, maar in de praktijk blijven ze steeds dezelfde waarden bestendigen. Zolang iets niet erkend wordt door de media bestaat het niet, zo lijkt het wel. En je moet beschrijven wat er leeft, wat er ontstaat, niet uitsluitend wat je al kent.'

Risico's

Uiteraard is het niet al negatief wat de klok slaat. Haast elk scheppend kunstenaar ervaart kritiek als een klankbord, er kan zelfs sprake zijn van een wederzijdse dynamiek. Eva Bal ondervindt bijvoorbeeld soms dat recensies onderhuidse elementen naar boven kunnen brengen, dingen die zij instinctief aanvoelt maar die ze nog niet verwoord heeft. Maar nagenoeg iedereen die hier aan bod kwam, is het erover eens dat de tijd aangebroken is om opnieuw risico's te durven nemen. Zowel op inhoudelijk vlak – een standpunt innemen – als structureel: er moet een veelzijdiger kritiekbeleid gevoerd worden. De roep om een andere kritiek, het keert in alle gesprekken weer.

Christoph De Boeck

OPROEP

Voor het seizoen 1996/1997 roept FACT jonge regisseurs en theatermakers op voorstellen aan te bieden voor producties in de kleine of de grote zaal. Richtlijnen voor het indienen van plannen zijn op te vragen bij FACT.

De sluitingsdatum voor het indienen van een voorstel is 1 september 1995. De artistieke leiding van FACT maakt een selectie uit de voorstellen.

FACT
 's Gravendijkwal 58b
 3014 EE Rotterdam.
 010 436 79 97

FACT

[Theatermakers van de toekomst]